τὸν πιάσουν.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ χωριάτης ἔμπαινε, χαρούμενος καὶ γελαστός, στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ, χωρὶς νὰ βγάλη στὴν πόρτα τὰ λασπωμένα τσόκαρά του.

— Γιατὶ δὲν κράτησες τὸ λόγο ποὺ μοῦ ἔδωσες ; τὸν ρώτησε ἀμέσως ὁ βασιλιᾶς.

— Πῶς δὲν τὸν κράτησα, πολυχρονεμένε μου βασιλιᾶ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ χωριάτης, χαμογελῶντας πονηρά. Ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπες...

— Μὰ ἐγὼ σοῦ εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ πῆς σὲ κανένα τὴν ἐξήγηση τῆς ἱστορίας ποὺ μοῦ εἶχες διηγηθεῖ. Ἐσὺ ὅμως ἔκατσες καὶ τὴν εἶπες στοὺς σοφούς μου. Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό ; Πῶς τόλμησες ν' ἀψηφήσης τὴ διαταγή μου ;

— Ἡ ἀλήθεια βέβαια βασιλιᾶ μου, εἶνε ὅτι φανέρωσα τὸ μυστικὸ στά... τοῦβλα αὐτὰ ποὺ ἤρθανε καὶ μὲ βρήκανε στὸ χωριό. Εἶχα ὅμως διαταγὴ ἀπὸ σένα νὰ τὸ κάνω !

— Τί ; ἀνεφώνησε κατάπληκτος ὁ βασιλιᾶς. Σοῦ ἔδωσα ἐγὼ διαταγὴ νὰ φανερώσης τὸ μυστικό ; Ὀνειρεύεσαι ξυπνητὸς μοῦ φαίνεται. Ἐκτὸς ἂν τρελλάθηκες...

— Οὔτε τὸ ἕνα συμβαίνει, βασιλιᾶ μου, οὔτε καὶ τὸ ἄλλο. Δῶσε μονάχα, σὲ παρακαλῶ, λίγη προσοχὴ σ' αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ.

— Λέγε, σὲ ἀκούω.

— Θυμᾶσαι καλὰ τὶ μοῦ εἶχες πεῖ τότε ; Νὰ μὴν πῶ σὲ κανένα τίποτα, ἂν δὲν εἶσαι καὶ σὺ μπροστά. Ὅταν λοιπὸν ἦρθαν αὐτοὶ οἱ κουτόμυαλοι καὶ μὲ βρήκανε, γιὰ πρώτη φορά, μόνοι τους, δὲν τοὺς εἶπα τίποτα, γιατὶ τέτοια διαταγὴ μοῦ εἶχες δώσει. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο τοὺς βλέπω νἀρχωνται κρατῶντας στὰ χέρια τους τὸ πρόσωπό σου...

— Τί ἔκανε λέει ! ρώτησε κατάπληκτος ὁ βασιλιᾶς.

— Τί λέω... ὄχι μονάχα ἕνα πρόσωπό σου—μὰ πενῆντα, ἑκατό !...

— Θὰ διατάξω νὰ σὲ κρεμάσουν ! βροντοφώνησε ὁ βασιλιᾶς. Τολμᾶς νὰ μὲ κοροϊδεύης ;

— Ποιὸς σὲ κοροϊδεύει, βασιλιᾶ μου ! Μοῦ ἔδειξαν ἕνα σωρὸ νομίσματα, ποὺ εἶχαν ἀπάνω τὴν εἰκόνα σου "Ε ! εἶπα τότε ἀπὸ μέσα μου, ἀφοῦ ὁ βασιλιᾶς εἶνε παρών, μπορῶ νὰ μιλήσω καὶ νὰ τοὺς φανερώσω τὸ μυστικό. Τέτοια διαταγὴ μοῦ ἔχει δώσει. Καὶ τοὺς τὰ εἶπα ὅλα, βασιλιᾶ μου. Τί φταίω τώρα ἐγώ ;

Ὁ βασιλιᾶς γέλασε ἀπ' τὴν καρδιά του μὲ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ πονηροῦ χωριάτη καὶ τὸν πῆρε κοντά του, στὸ παλάτι, συμβουλάτορα καὶ Πρωθυπουργό του, γιὰ νὰ τοῦ δίνη τὴ σοφὴ γνώμη του καὶ νὰ τὸν διασκεδάζη μὲ τὶς ἐξυπνες κουβέντες του..

ΛΕ ΜΕΤΕΛ ΝΤ' ΟΥΒΙΑ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΚΗ

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς θ' ἀρχίση σὲ λίγες μέρες μιὰ δίκη μοναδικὴ στὰ δικαστικὰ χρονικὰ τοῦ κόσμου.

Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται ἀκριβῶς. Τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἔγινε ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις, ἑνὸς διασήμου κακούργου, τοῦ Τὲντ Στίντον.

Στὴν ἐκτέλεση αὐτὴ παρευρίσκοντο καὶ δύο χειροῦργοι, ἀπ' τοὺς καλυτέρους τῆς πόλεως, μοναδικοὶ στὰς μεταμοσχεύσεις καὶ θαυμαστοὶ τοῦ Βορονόφ.

Μόλις λοιπὸν ἐθανατώθη δι' ἠλεκτροπληξίας ὁ Τὲντ Στίντον καὶ ἔπαψε νὰ πάλη ἡ καρδιά του, οἱ δυὸ χειροῦργοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν προηγουμένως συνεννοηθῆ μὲ τὴν διεύθυνσι τῶν φυλακῶν, ὥρμησαν μὲ τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα τους, ἔκοψαν τοὺς ἀδένες τοῦ νεκροῦ καὶ τοὺς μεταμόσχευσαν σὲ κάποιον γέρο ἑκατομμυριοῦχο, κυριολεκτικῶς ἐξαντλημένο ἀπ' τὰ γηρατειά.

Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε στὴν ἐντέλεια καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ γέρο ἑκατομμυριοῦχος, ἄρχισε ν' ἀνακτᾶ νεανικὰς δυνάμεις καὶ σφρίγος ! Σὲ λίγες μέρες εἶχε ξανανιώσει κατὰ πολλὰ χρόνια !

Ἀλλὰ ἦταν μοιραῖο νὰ μὴ χαροῦν τὴν ἐπιτυχία τους αὐτὴ οὔτε οἱ χειροῦργοι οὔτε ὁ γηραιὸς ἑκατομμυριοῦχος.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Τὲντ Στίντον μεταβᾶσα νὰ παραλάβη τὸ πτῶμα τοῦ θανατωθέντος κακούργου, ἀντελήφθη τὸν ἄκρωτηριασμὸ ποὺ τοῦ εἶχαν κάμει οἱ χειροῦργοι καὶ ἐπέδωσεν ἀγωγὴν ἐναντίον τοῦ γέρου ἑκατομμυριούχου, τῶν χειρούργων, τοῦ διευθυντοῦ τῆς φυλακῆς, τῶν δεσμοφυλάκων, τοῦ δημίου, καὶ ἀκόμη ἐναντίον τοῦ κυβερνήτου τῆς Πολιτείας, ὅπου ἔγινε ἡ ἐκτέλεσις.

Διὰ τῆς ἀγωγῆς των οἱ συγγενεῖς τοῦ Στίντον δὲν ζητοῦν μόνον ἀποζημίωσι, ψυχικὴ ὀδύνη κτλ. κτλ. γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ καὶ τὸν ἀκρωτηριασμὸ ποὺ ἔγινε στὸν νεκρὸ συγγενῆ τους. Ζητοῦν ἐπὶ πλέον, νὰ πάρουν πίσω τοὺς ἀδένες τοῦ Στίντον. Νὰ τὶς κόψουν δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ξανανιωμένο γέρο ἑκατομμυριοῦχο καὶ νὰ τὶς κολλήσουν καὶ πάλιν στὸ πτῶμα τοῦ κακούργου !...

Τὶ ἀπόφασι θὰ βγάλη τὸ δικαστήριο ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ; Θὰ δεχθῆ τὴν ἀγωγή ; Θὰ διατάξη νὰ ἐπισταφοῦν οἱ ἀδένες στὸν νεκρὸ κακοῦργο ; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα, ἰδοὺ ἡ ἀπορία !...

ΤΙ ΕΧΟΥΝ ΓΡΑΨΕΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Ὁ ἔρωτας εἶνε μιὰ γλυκειὰ σταλαγματιά, τὴν ὁποία ἔρριξε ὁ Θεὸς ἀπ' τὸν οὐρανὸ στὸ πικρὸ ποτῆρι τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ μετριάση τὴν πικρότητά του.

— Ὁ ἔρωτας εἶνε ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος.

— Ὁ ἔρωτας εἶνε τὰ φτερά, τὰ ὁποῖα ἔδωσε ὁ Θεὸς στὴν ψυχὴ γιὰ ν' ἀνεβῆ ὡς τὸν οὐρανό.

— Ὁ ἔρωτας εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς.

— Ὁ ἔρωτας εἶν' ἕνας ζητιάνος ποὺ ζητάει διαρκῶς περισσότερα ἀπὸ κεῖνον ποὺ τοῦ δίνει κάτι...

— Ὁ ἔρωτας μοιάζει μὲ δέντρο ποὺ μεγαλώνει γιὰ μιὰ στιγμή, ἁπλώνει τὶς ρίζες του σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ πολλὲς φορὲς ἀνθίζει κ' ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια τῆς καρδιᾶς.

— Ὁ ἔρωτας μοιάζει μὲ τὶς ἐπιδημίες. Ὅσο πιὸ πολὺ τὸν φοβᾶται κανένας, τόσο περισσότερο κινδυνεύει ἀπὸ αὐτόν.

— Ὁ ἔρωτας εἶνε ὁ βασιλιᾶς τῶν νέων κι' ὁ τύραννος τῶν γερόντων.

— Ὁ ἔρωτας δὲν ἔχει ἡλικία, εἶνε πάντα νέος.

— Ὁ ἔρωτας μοιάζει μὲ τὸ χρόνο. Ἡ πιὸ ὡραία του ἐποχὴ εἶνε τὸ ἔαρ.

— Ὁ μόνος ἔρωτας γιὰ τὸν ὁποῖο μπορεῖ κανένας νὰ ὑπερηφανεύεται, εἶνε ὁ ἔρως γυναικός, ἡ ὁποία εἶχε πρὶν καὶ ἄλλους ἐραστάς. Ἡ νέα σὲ ἀγαπᾶ γιατὶ εἶσαι ὁ πρῶτος εὐχάριστος σ' αὐτὴν ἄνθρωπος, ἢ καλύτερα γιατὶ σὺ πρῶτος τῆς μίλησες γιὰ ἔρωτα, ἢ ἀκόμα καλύτερα, γιατὶ σὺ εἶσαι ἄνδρας κι' αὐτὴ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε πρὶν κι' ἄλλους ἐραστάς, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ κρίνη, ἡ ὁποία δὲν πλανᾶται ἀπὸ φαντασίες καὶ ὄνειρα σ' ἀγαπάει γιατὶ εἶσαι Σύ. Ὁ ἔρωτας τῆς νέας εἶνε συμπάθεια τοῦ ἑνὸς φύλου πρὸς τὸ ἄλλο. Ἂν δὲν ἀγαποῦσε ἑσένα ἡ νέα, θ' ἀγαποῦσε κατ' ἀνάγκην κάποιον ἄλλον. Ἡ νέα σ' ἀγαπᾶ ὅπως ἀγαπάει καὶ τὸ νερὸ ποὺ πραΰνει τὴ δίψα της, χωρὶς νὰ κυτάη ἂν εἶνε καθαρὸ ἢ ἀκάθαρτο. Ὁ ἔρωτας ὅμως τῆς γυναικὸς ποὺ γνώρισε πρὶν ἀπὸ σένα κι' ἄλλος φίλους, εἶνε ὁ ἀτομικὸς ἔρωτας. Ἂν ἡ γυναῖκα οὐτὲ δὲν σ' ἀπαντοῦσε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς, δὲν θ' ἀγαποῦσε ἕναν ὁποιονδήποτε ἄλλον ἀντὶς γιὰ σένα, ὅπως θἄκανε ἡ νέα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ σ' ἀγαπάει ὅπως ἀγαποῦμε ἕνα ποτό, τὸ ὁποῖο διαλέγουμε μεταξὺ ἑκατὸ ἄλλων καὶ τὸ πίνουμε, ὄχι γιατὶ διψᾶμε ἀλλὰ γιατὶ μᾶς φαίνεται πιὸ καλὸ ἀπ' τ' ἄλλα, γλυκὸ καὶ εὐχάριστο...

— Ἡ μικρὲς ἀπουσίες ζωογονοῦν τὸν ἔρωτα, ἡ μεγάλες τὸν σκοτώνουν.

— Στὸν ἔρωτα ὁ σοῦζυγος βλέπει μονάχα τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ ἐραστὴς τὴν ψυχή.

— Στὸν ἔρωτα ὁποιος δίνει τὴν εἰκόνα, εἶναι σᾶν νὰ ὑπόσχεται καὶ τὸ πρωτότυπο.

— Ἡ παρακλήσεις ἀνάβουν τὸν ἔρωτα, ποτὲ ὅμως δὲν τὸν ξαναζεσταίνουν.

— Ὅταν μᾶς καταλόβει ὁ ἔρωτας μᾶς ἐγκαταλείπει ἡ Φρόνησις.

— Ἀπ' ὅλα τὰ πάθη, τὸ πιὸ ἰσχυρὸ εἶνε ὁ ἔρωτας, γιατὶ προσβάλλει συγχρόνως καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδιὰ καὶ τὸ σῶμα.

— Ὁ ἔρωτας ὑπόσχεται πάντα περισσότερη εὐδαιμονία ἀπ' ὅση μᾶς δίνει, καὶ περισσότερη ἡδονὴ ἀπ' ὅση ἀπολαμβάνουμε.

— Ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἀπαραίτητη στὸν ἔρωτα. Μὲ τὸν καιρὸ καὶ τὴν ὑπομονή, κατορθώνει κανεὶς τὰ πάντα.

— Τὸ νὰ θέλη κανένας νὰ διώξη ἀπ' τὸ μυαλό του τὸν ἔρωτα ποὺ τὸν ἔχει κυριεύσει, εἶνε σᾶν νὰ ζητάη νὰ ἀποφύγη τὴ σκιά του.

— Ὁ ἔρωτας μπορεῖ νὰ μᾶς κάμη νὰ περιφρονήσουμε καὶ νὰ χάσουμε τοὺς φίλους μας, ποτὲ ὅμως δὲν θὰ μπορέση καὶ νὰ μᾶς παρηγορήση γιὰ τὴν ἀπώλειά μας αὐτή.

— Ἡ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὸν ἔρωτα, εἶνε μικρὲς κι' ἀσήμαντες καὶ τὰ ἀποτελέσματα μεγάλα.

— Ὁ ἔρωτας εἶνε παιδὶ τῆς φτώχεισς καὶ τοῦ πλούτου. Τῆς φτώχειας γιατὶ πάντα ζητάει καὶ τοῦ πλούτου γιατὶ πάντα εἶνε σπάταλος.

— Ὁ ἔρωτας εἶνε ἐλάττωμα τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς. Ἀλλοτε καταλήγει στὴν ἀηδία κι' ἄλλοτε στὴ μετάνοια. Μοιάζει μὲ τὰ δυνατὰ ποτά, τὰ ὁποῖα ἂν καὶ βλάπτουν ὑπερβολικὰ τὸν ἄνθρωπο, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ τὰ πίνη. Εἶνε ἀρρώστεια ἡ ὁποία ἔχει τρεῖς περιόδους : Τῆς ἐπιθυμίας, τῆς ἀπολαύσεως καὶ τοῦ χορτασμοῦ. Ὁ ἔρως εἶνε ἡ συγχώνευσις δυὸ ἀνθρώπων σὲ ἕναν. Γεννιέται ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιαστοῦμε. Εἶνε ἕνα ἐπεισόδιο στὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ ὁλόκληρη ἡ ζωὴ γιὰ τὶς γυναῖκες. Εἶνε ἀρρώστεια ἀπ' τὴν ὁποία γιατρεύεται κανένας μὲ λύπη του. Εἶνε ὁ ταραχοποιὸς τοῦ κόσμου !...

— Ὁ ἔρωτας σὲ καλοπληρώνει, ἀρκεῖ νὰ τὸν ὑπηρετεῖς πιστό.

— Ὁ ἔρωτας εἶνε ἕνα κλαδὶ τοῦ δέντρου τῆς ψυχῆς, τὸ ὁποῖο βλαστάνει κι' ἀνθίζει ποτιζόμενον ἀπὸ τὰ πικρὰ τῆς δυσυχίας δάκρυα, παρὰ ἀπ' τὶς στιγμιαῖες τοῦ σώματος ἀπολαύσεις.

— Ὁ ἔρως εἰσχωρεῖ καὶ στὰ μέρη ἐκεῖνα ἀκόμα, στὰ ὁποῖα οὔτε τὰ ἅγια θηρία δὲν τολμοῦν νὰ ζητήσουν τὴ τροφή τους. Ὅταν ἕνας ποὺ ἀγαπᾶ γνωρίζει τὴ δύναμη καὶ τὴν τόλμη αὐτὴ τῆς ἀγάπης, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπιτύχη.

ΡΩΜΑΙΟΣ